

USKRSNA PORUKA VARAŽDINSKOG BISKUPA BOŽE RADOŠA

„Prepoznati ga – bijaše uskraćeno njihovim očima.
Prepoznajte ga u lomljenju kruha.“

Lk 24, 16. 35

Ostani s nama Gospodine, zamalo će večer i dan je na izmaku...vape tvoji učenici Gospodine na putu u Emaus, govorimo i mi u naše dane i ovo nezgodno vrijeme.

Želimo Ti i mi, kao i oni, ispričati što se to nama događa ovih dana, zašto se putem svađamo...zašto svađa i do tvojih ušiju dolazi!

Valovi zaraze nižu se jedan za drugim: prvi nas je zatvorio, drugi je odnio mnogo života, a treći uzima preostale zalihe strpljenja. Svaki dan sustižu nas vijesti o broju zaraženih i preminulih. Nadamo se prekidu lanca zaraze. Sramežljivo se budi nada da se nazire kraj, ali čim se pojavi, proguta ju iluzija. I kao učenici u Emausu razočarani govorimo: *a mi smo se nadali!*

Brojevi nisu samo brojevi. Svaki broj nosi ime našeg ukućana, prijatelja, susjeda, kolege s posla, sugrađanina; krije lica naše braće i sestara čiji odlazak ostavlja tugu i prazninu. Loše udarne vijesti jačaju napetost, produbljuju zabrinutost...*a zbunjuju nas i neki od naših.*

Gladni smo 'dobrih vijesti' koje hrane istinom, sigurnošću, slobodom, pouzdanjem – ne obmanom, iluzijom, napetošću, zabrinutošću. Trebamo 'dobru vijest' koja nije 'kratkoga daha', nego 'diše iz dubine', unosi sklad i donosi mir. Željni smo čuti vijest koja navješta radost i nadu.

Uskrs je slavlje 'dobre vijesti'. Iz dubine zemlje čuje se disanje koje pokreće zemlju. Probudio se Onaj koji u 'utrobi zemlje spava'. Budi ga toplina Božje ljubavi koja se 'poigrava s hladnim grobom' i pretvara ga u 'toplu kolijevku života'. On nosi 'dobru, radosnu vijest' – poruku života! Sin Božji ustao je iz hladne zemlje – uskrsnuo je od mrtvih! Nije iluzija, nije lažna nada, nego najdraža istina, tajna vjere. Pronašao je ključ kojim otvara vrata što vode iz smrti u život i njime otključava grob u koji smrt zatvara ljude. Uzima križ, na kojem je bio prikovan, i njime otključava što je zaključano: Cenaculum, Petra, Tomu, Mariju Magdalenu... Sve to čini iznutra – ulazeći u sobu, u nutrinu, u dušu; otvara iznutra za novi početak, za novi hod, novi život...

Danas se ponovno zatvaraju granice država, zatvaranje prijeti mnogim školama i ustanovama. Ljudi se povlače u sebe, zatvaraju se. Svako stanje, pa i stanje zatvorenosti, prikladno je za Isusov ulazak u kuću, među ljude – Isus ulazi kroz zatvorena vrata. Ozračje zatvorenosti izazovno je stanje za Uskrsloga – spreman je proći kroz ljudsku zatvorenost – materijalnu, duhovnu – i donijeti mir, darovati slobodu, unijeti neočekivanu, nezasluženu, djetinju radost.

Dok otvara vrata groba, Uskrsli traži gdje sam se zatvorio, koja sam vrata zaključao u strahu od Boga, drugih; želi ući u moju nutrinu. Na različite načine kuca, ulazi, nudi se i daruje novost života koju samo On ima moć dati – da ga prepoznamo. Po iskustvu učenika poučava nas kako ga prepoznati.

Prepoznaju ga po glasu. Riječi Učitelja, natopljene toplinom i ljubavlju, pronalazile su put do srca, do skrivenih i ranjenih kutaka nutrine. Bile su lijek koji smiruje valove nemira i obnavlja nadu i pouzdanje. Njegov glas, koji su dobro poznavali, vraćao im je 'dobar glas', izgubljen grijehom, slabošću, lutanjem. Njemu su uzeli dobar glas, a on je dobar glas vratio čovjeku. Zaraza 'lošeg glasa' ne staje, dolazi u valovima, a Uskrsli iznova nosi Božji glas koji po imenu proziva: „Marijo!“, „Šimune Ivanov!“, „Toma!“ te po njegovom glasu postaju 'nositelji uskrsne radosne vijesti'. I mi žudimo za Božjim glasom, dobrim i radosnim – koji jedini dopire do srži bića i tjera da ga prenesemo po svojoj zemlji – da se svijet zarazi radosnom, dobrom vijesti.

Prepoznaju ga po ranama. Isus prepoznaje rane mnogih: rane supružnika, ljudskih odnosa, ranu rastakanja obitelji, rane bolesti, tjeskobe, straha, neurednog života... Na svome tijelu prihvatio je rane duše i tijela. Kristove rane su njegova 'osobna karta', one su zrake nade. Krista prepoznajemo po ranama na tijelu Crkve, po ranama potresa i pandemije, u ranama braće i sestara, u osobnim ranama. Mjesto slabosti i nemoći Isus može pretočiti u 'izvor snage'.

Prepoznaju ga po lomljenju kruha. Lijep je običaj da o Uskrsu blagujemo blagoslovljeno jelo. Uskrsno otajstvo u sebi čuva dragocjenu nit zajedničkoga svetog blagovanja – od Večere koju pažljivo priprema, u kojoj daje sebe, preko doručka na obali jezera, komadića ribe u Cenaculumu, sve do prepoznavanja u Emausu. On se lomi, daje, dijeli i hrani učenike. Želim da ga prepoznate u svojim Crkvama gdje sebe za nas lomi. Bit će i za vašim obiteljskim stolom – prepoznajte ga i dijelite.

Prepoznaju ga u pažnji. Uskrsli Gospodin pojavljuje se u zoru na obali. Pažljivo prati učenike dok su na moru opterećeni svojim poslom. Toplinom rađa novo jutro učenika. Nježnošću majke obraća im se „dječice“ i žarom ljubavi 'pripravlja žeravicu' i zagrijava dušu za novo rađanje poziva.

Prepoznaju ga u novome Dahu. Isusa prepoznaju u Dahu čija snaga vraća svježinu učenicima, ostalima bez daha. I danas mnogi gube dah u životnoj utrci, bolesni traže pomoć respiratora, poslodavci su na 'izdahu' bez mogućnosti rada, zarade i plaćanja radnika koji strepe za svoje obitelji, djeca i starci traže blizinu disanja svojih najbližih... Cijelo društvo se umorilo, teško diše i žudi za novim disanjem. Uskrsli želi sa svakim nanovo prodisati.

Braćo i sestre, Gospodin hodi našim stazama. Daje nam se prepoznati po ovim i sličnim znakovima. On zna gdje se treba pokazati. Gdje se život umorio, gotovo stao. Neka vam otvori oko vjere i ljubavi da ga prepoznate. Neka vam u dušu ulije radost. Samo ispunjeni radošću možemo navijestiti da je Krist živ, da je radost života.

SRETAN USKRS!

U Varaždinu na Veliku srijedu, 31. ožujka 2021.

✠ Bože Radoš
varaždinski biskup, v. r.